BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 3 czerwca 1950 Nr 11 Poz. 137—144

T R E Ś Ć:

137.

UCHWAŁA
KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie usprawnienia gospodarki sprzętem budowlanym.

W związku ze wzrastającą rolą sprzętu w budownictwie, koniecznością wprowadzenia mechanizacji robót pracochłonnych oraz mechanizacji zespołowej jako niezbędnej podstawy dla rozwijającego się współzawodnictwa pracy i ruchu racjonalizatorskiego, celem zapewnienia terminowej realizacji zadań, przewidzianych planem sześcioletnim, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala co następuje:

1. Zobowiązać Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do zmiany w terminie do dnia 10 czerwca 1950 r. w porozumieniu z Ministrem Finansów zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 lutego 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralne Biuro Obrotu Maszynami (Monitor Polski Nr 32 poz. 140) przez rozszerzenie jego zakresu działania dla uwzględnienia potrzeb inwestycyjnych budownictwa.

2. Zobowiązać Ministra Budownictwa do skoordynowania działalności Centrali Sprzętu Budownictwa z działalnością Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych i Centralnego Zarządu Społecznych Przedsiębiorstw Budowlanych, Centralą Sprzętu Budownictwa, która w myśl Uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5.IV.1950 r. będzie przekształcona w przedsiębiorstwo usługowe p. n. Zakłady Sprzętu i Transportu, przeznaczone będzie wyłącznie do obsługi powstającego z dniem 1.I.1951 r. Centralnego Zarządu Przedsiębiorstw Budownictwa Ogólnego i pełnić będzie na zlecenie Centralnego Biura Obrotu Maszynami dodatkowo funkcje montażu maszyn budowlanych z importu.

3. W związku z rozszerzeniem zakresu działania CBOM, o którym mowa w p. 1, zobowiązać Ministra Budownictwa do:

a) przekazania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dniem 1 lipca 1950 r. przez Centralę Sprzętu Budownictwa, Centralnemu Biuru Obrotu Maszynami czynności w zakresie typizacji, ewidencji, pasportyzacji sprzętu oraz planowania zbiorczego i rozdzielnika,

b) przekazania w terminie do dnia 1 lipca 1950 r. Centralnemu Biuru Obrotu Maszynami bazy Centrali Sprzętu Budownictwa i przeniesienia do CBOM części swych pracowników z kadr technicznych.

4. Zobowiązać Ministrów Przemysłu Ciężkiego, Górnictwa i Komunikacji, aby w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w terminie do dnia 1 lipca 1950 r. przekazali do Centralnego Biura Obrotu Maszynami część pracowników ze swych kadr technicznych do wykonywania rozszerzonych zadań CBOM.

5. Zobowiązać Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, aby w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Ministrem Komunikacji w terminie do dnia 1 lipca 1950 r. wydał polecenie Centralnemu Urzędowi Drobnej Wytwórczości uruchomienia produkcji części zamiennych do maszyn budowlanych i drogowych.

6. Zobowiązać Ministra Budownictwa do utworzenia w terminie do dnia 1 lipca 1950 r. Instytutu Mechanizacji Budownictwa dla prowadzenia studiów i prac naukowo-badawczych oraz techniczo - metodologicznych związanych z zagadnieniem mechanizacji budownictwa.

7. Zobowiązać Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, aby w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami w terminie do dnia 15 maja 1950 r. wydał polecenie Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego zorganizowania szkolenia zawodowego obsługi maszyn budowlanych w ramach niezbędnych do zrealizowania Planu 6-letniego.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

138.

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW I PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 22 maja 1950 r.

(znak OP50 B-03-20)

w sprawie uporządkowania działalności wydawniczej w dziedzinie gospodarczej i technicznej

W związku z koniecznością uporządkowania działalności wydawniczej w zakresie wydawnictw gospodarczych i technicznych oraz przejęciem tej działalności przez odrębne przedsiębiorstwa wydawnicze zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W niżej wymienionych ministerstwach i urzędach centralnych:

w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
w Min. Górnictwa,
„ Przemysłu Ciężkiego,
„ Przemysłu Lekkiego,
„ Przemysłu Rolnego i Spożywczego,
„ Handlu Wewnętrznego,
„ Handlu Zagranicznego,
„ Budownictwa,
„ Poczt i Telegrafów,
„ Komunikacji,
„ Żeglugi,
„ Gospodarki Komunalnej,
w Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości

oraz podległych im urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach powinny ulec likwidacji komórki organizacyjne, zajmujące się działalnością wydawniczą.

2. Powyższe nie dotyczy przedsiębiorstw i instytucji wydawniczych.

§ 2. 1. Koordynację potrzeb wydawniczych ministerstw i centralnych urzędów oraz podległych im urzędów, instytucji i przedsiębiorstw powinny przeprowadzać właściwe departamenty (biura) planowania — w zakresie wydawnictw gospodarczych a departamenty (biura) techniki (techniki i produkcji) — w zakresie wydawnictw technicznych.

2. Ministerstwa i centralne urzędy nie posiadające departamentów (biur) planowania lub techniki produkcji i techniki ustalą w porozumieniu z Dep. Koordynacji Pl. Gosp. lub Dep. Techniki PKPG, odrębny tryb koordynacji potrzeb wydawniczych w zakresie wydawnictw technicznych.

3. Właściwi ministrowie (kierownicy centralnych urzędów) mogą w razie potrzeby powołać resortowe komisje wydawnictw gospodarczych oraz komisje wydawnictw technicznych, jako organy opiniodawcze.

§ 3. 1. We wszystkich sprawach, związanych z koordynacją akcji wydawniczej w zakresie książek, czasopism i wydawnictw informacyjnych w skali ogólnopaństwowej, ministerstwa i urzędy centralne wymienione w § 1 powinny zwracać się:

a) w zakresie wydawnictw gospodarczych — do Komisji wydawnictw Gospodarczych przy PKPG Plac 3 Krzyży 5, pokój 221,
b) w zakresie wydawnictw technicznych — do Komisji Wydawnictw Technicznych przy PKPG Plac 3 Krzyży 5, pokój 284.

2. Komisja Wydawnictw Gospodarczych i Komisja Wydawnictw Technicznych prowadzić będą swą działalność koordynacją w porozumieniu i na podstawie dyspozycji Centralnej Komisji Wydawniczej przy Prezydium Rady Ministrów.

§ 4. Centralna Komisja Wydawnicza przy Prezydium Rady Ministrów udzieli na odpowiedni wniosek Komisji Wydawnictw Gospodarczych przy PKPG lub Komisji Wydawnictw Technicznych przy PKPG, zgody na czasowe kontynuowanie działalności wydawniczej niektórych ministerstw i urzędów centralnych oraz podległych im urzędów, instytucji i przedsiębiorstw.

PREZES RADY MINISTRÓW **J. Cyrankiewicz**
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

139.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 30 maja 1950 r.

(znak KE-13/ZO/50)

w sprawie koordynacji działalności lekarzy przemysłowych z działalnością Zakładu Lecznictwa Pracowniczego

Zarządzam, co następuje:

§ 1. Właściwi ministrowie, nadzorujący przedsiębiorstwa uspołecznione, zatrudniające lekarzy przemysłowych wydadzą odpowiednie zarządzenia, zobowiązujące lekarzy przemysłowych, by przy orzekaniu o czasowej niezdolności

do pracy stosowali się ściśle do zasad, zawartych w okólniku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Nr 85 z dnia 6 maja 1950 roku, znak: 261/09/514 w przedmiocie trybu postępowania w sprawie zwolnień z pracy.

§ 2. Do czasu wydania przez Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, w porozumieniu z Ministrem Zdrowia zarządzeń normujących organizację służby ochrony zdrowia pracowników oraz uprawnienia, zakres i tryb działania lekarzy przy zakładach pracy, właściwi ministrowie, o których mowa w § 1, polecą podległym sobie organom, aby nawiązały one współpracę z Pełnomocnikiem Ministra Zdrowia dla Spraw Zakładu Lecznictwa Pracowniczego (Warszawa — ul. Czerniakowska Nr 231 — gmach ZUS) i udzielały mu wszelkich potrzebnych informacji o działalności lekarzy przemysłowych.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 30 maja 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
WICEPREZES RADY MINISTRÓW **H. Minc**

140.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 22 maja 1950 r.

(znak ZA5A-05-11)

w sprawie powoływania i zakresu działania organów normowania pracy

Na podstawie pktu VI Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 roku w sprawie organizacji normowania pracy zarządzam co następuje:

§ 1. 1. W każdym produkcyjnym przedsiębiorstwie (zakładzie pracy), zatrudniającym co najmniej 200 robotników, tworzy się stanowiska Techników Normowania Pracy, których zadaniem jest opracowywanie całokształtu spraw, związanych z technicznym normowaniem pracy w przedsiębiorstwie (zakładzie pracy).

2. Jedno stanowisko Technika Normowania Pracy winno przypadać na każdych 200 do 500 zatrudnionych robotników, w zależności od charakteru produkcji.

3. W produkcyjnych zakładach pracy, w których nie tworzy się oddzielnego stanowiska Technika Normowania Pracy, funkcje jego pełni jako czynność dodatkową, wyznaczony przez Dyrektora zakładu pracownik.

§ 2. 1. Technicy Normowania Pracy, których zakres działania obejmuje całość przedsiębiorstwa (zakładu pracy), wchodzą w skład komórki organizacji pracy i płac, a jeśli nie jest ona przewidziana w schemacie organizacyjnym danego przedsiębiorstwa (zakładu pracy), w skład działu (komórki) techniczno - produkcyjnego.

2. W przypadku, gdy zakres działania Technika Normowania Pracy obejmuje tylko jeden wydział produkcyjny, podlega on wówczas kierownikowi tego wydziału.

§ 3. Na stanowiska Techników Normowania Pracy powinni być powoływani wyłącznie pracownicy, wykazujący się:

a) dokładną znajomością zasad obliczania norm pracy oraz metod badania czasu roboczego drogą obserwacji (chronometraż i fotografia dnia roboczego),
b) opanowaniem zasad kalkulacji technicznej,
c) znajomością systemów płac i zbiorowego układu pracy,
d) dokładną orientacją w przebiegu procesów technologicznych i w działaniu urządzeń produkcyjnych,
e) wyrobieniem społeczno - politycznym,
f) poczuciem odpowiedzialności i obiektywnością w wydawaniu ocen.

§ 4. Do obowiązków Technika Normowania Pracy należy w szczególności:

1. wprowadzenie i przestrzeganie stosowania obowiązujących norm i stawek, zaszeregowanie robót, oraz sprawdzanie wykonanych norm wg zleceń (kart roboczych);

2. opracowanie norm pracy i zaszeregowania prac, nie objętych normami przez przeprowadzanie chronometrażu i fotografii dnia roboczego oraz przekazywanie materiału właściwym władzom do zatwierdzenia;

3. ustalenie norm pracy i stawek dla robót jednostkowych i małoseryjnych w oparciu o elementy norm, o normy dla robót zbliżonych lub o materiały statystyczne;

4. kontrola istniejących norm pracy drogą chronometrażu i fotografii dnia roboczego, oraz opracowanie wniosków;

5. zaznajamianie się z nowymi procesami technologicznymi i analiza ich przebiegu od strony normowania pracy, oraz systematyczna obserwacja i analiza wykonywania norm;

6. pomoc w organizowaniu współzawodnictwa oraz pomoc robotnikom, niewykonującym norm przez organizację szkolenia;

7. opracowywanie planów objęcia nowych prac normami;

8. kontrola warunków pracy i obsady stanowisk roboczych, zgodnie z normami pracy;

9. współpraca przy zwalczaniu marnotrawstwa czasu roboczego przez uświadamianie załogi i przez wyjaśnianie analizy chronometrażu i fotografii dnia roboczego;

10. współpraca przy opracowywaniu wskaźników dla premiowania robotników, zgodnie z obowiązującym systemem płac;

11. udział w pracach Zakładowych Komisji Norm Pracy;

12. opracowywanie sprawozdań z wykonania norm pracy i analiza materiału statystycznego;

13. prowadzenie katalogu norm i stawek;

14. zaznajamianie się z literaturą, traktującą o normowaniu pracy;

15. instruowanie dozoru technicznego i załogi w sprawach normowania pracy, celem przestrzegania warunków pracy, które były podstawą przy opracowaniu norm pracy;

16. analiza wydajności pracy i podawanie wyników do wiadomości robotników oraz analiza metod i organizacji pracy przodowników i racjonalizatorów, celem ich popularyzowania.

§ 5. Technik Normowania Pracy jest uprawniony do:

1. wglądu do list płac, umów akordowych i wszelkich dowodów wyceny robocizny;

2. zbierania informacji w Kontroli Technicznej co do braków;

3. wglądu do dokumentacji technicznej, mającej związek z zagadnieniami norm pracy (kosztorysy).

§ 6. W zjednoczeniach przemysłu, podległych centralnym zarządom przemysłu, tworzy się 1 — 2 osobowe komórki normowania pracy, których zadaniem jest opracowywanie całokształtu spraw, związanych z technicznym normowaniem pracy w zjednoczeniu.

§ 7. Komórki normowania pracy, o których mowa w § 6, wchodzą w skład działu zatrudnienia i płac zjednoczenia.

§ 8. Do pracy w komórkach normowania, utworzonych w zjednoczeniach, powinni być powoływani pracownicy, posiadający wykształcenie techniczne, o ile odpowiadają warunkom, określonym w § 3.

§ 9. Do zakresu działania komórek normowania pracy w zjednoczeniach należy w szczególności:

1. kierowanie i kontrola pracy Techników Normowania Pracy w podległych przedsiębiorstwach (zakładach pracy);

2. kontrola i akceptowanie prawidłowości norm i stawek stosowanych w zakładach pracy;

3. opracowywanie zbiorczych sprawozdań z wykonania norm pracy i sporządzanie analizy materiałów sprawozdawczych;

4. prowadzenie bieżącego katalogu norm i stawek zaszeregowania robót;

5. popularyzowanie metod przodowników pracy;

6. organizacja pomocy dla niewykonujących norm pracy — przez instruowanie i szkolenie;

7. opracowywanie planów objęcia nowych robót normowaniem pracy;

8. współpraca z Branżową Komisją Norm Pracy przy opracowaniu norm i elementów norm pracy.

§ 10. Dla prowadzenia i wykonania prac, związanych z zagadnieniami technicznego normowania pracy w zakresie poszczególnej branży przemysłu:

a) tworzy się komórki normowania pracy w centralnych zarządach przemysłu i innych równorzędnych jednostkach przemysłowych, nadzorowanych bezpośrednio przez ministrów,

b) powołuje się Branżowe Komisje Norm Pracy przy centralnych zarządach przemysłu i innych równorzędnych jednostkach przemysłowych, nadzorowanych bezpośrednio przez ministrów.

§ 11. Komórki normowania pracy, o których mowa w § 10 lit. a) wchodzą w skład działu zatrudnienia i płac centralnego zarządu przemysłu lub jednostki równorzędnej.

§ 12. Do pracy w komórkach normowania, utworzonych w centralnych zarządach przemysłu i jednostkach równorzędnych, powinni być powoływani wyłącznie pracownicy, posiadający przygotowanie techniczne i praktykę w przemyśle, o ile odpowiadają warunkom, określonym w § 3.

§ 13. Do zakresu działania komórek normowania pracy w centralnych zarządach przemysłu i jednostkach równorzędnych, należy w szczególności:

1. wprowadzenie norm pracy dla wspólnych zawodów w podległych przedsiębiorstwach;

2. opracowywanie instrukcji w sprawie normowania prac specyficznych dla danej branży;

3. ustalanie kierunku pracy Techników Normowania Pracy i podległych komórek oraz kontrolowanie ich działalności;

4. opracowywanie i analiza zbiorczych materiałów, nadesłanych przez podległe komórki normowania pracy, oraz sporządzanie analizy materiału sprawozdawczego dla władz nadrzędnych;

5. opracowywanie jednolitych druków dla normowania pracy, dla tych działów pracy, dla których nie mogą być stosowane druki, opracowane przez ministerstwa;

6. typowanie przedsiębiorstw, przy których ma być założony ośrodek technicznego normowania pracy i organizowanie tych ośrodków w myśl zleceń ministerstwa;

7. opracowywanie programów szkolenia kadr Techników Normowania Pracy dla danej branży;

8. organizowanie szkolenia kadr Techników Normowania Pracy, zgodnie z ogólną polityką ministerstwa;

9. dostarczanie i udostępnienie Branżowym Komisjom Norm Pracy materiałów sprawozdawczych i materiałów informujących do stosowania norm i możliwości objęcia dalszych robót normami pracy;

10. udział w pracach Branżowej Komisji Norm Pracy.

§ 14. Branżowe Komisje Norm Pracy składają się z:

a) Przewodniczącego — powoływanego przez naczelnego dyrektora właściwego centralnego zarządu przemysłu lub jednostki równorzędnej;

b) Zastępcy Przewodniczącego i jednego członka Komisji delegowanych przez zarząd główny właściwego związku zawodowego;

c) Trzech do pięciu członków Komisji powoływanych przez naczelnego dyrektora centralnego zarządu przemysłu lub jednostki równorzędnej spośród fachowców z dziedziny normowania pracy w danej branży.

§ 15. Do zakresu działania Branżowych Komisji Norm Pracy należy:

1. opiniowanie:

a) instrukcji, dotyczących normowania pracy w danej branży,

b) norm pracy, przedłożonych przez zakłady pracy, oraz norm opracowywanych przez branżowe podkomisje robocze,

c) zaszeregowania robót i norm obsady maszyn i urządzeń oraz norm obsługi stanowisk roboczych;

2. przedstawienie dyrektorowi centralnego zarządu przemysłu lub jednostki równorzędnej wniosków w przedmiocie nadania mocy obowiązującej instrukcjom, dotyczącym normowania pracy, oraz nowym (przepracowanym) zakładowym normom pracy, jak również w przedmiocie zmiany norm zakładowych, dotychczas obowiązujących;

3. występowanie do Głównej Komisji Norm Pracy z wnioskami w przedmiocie wprowadzenia nowych norm pracy i zmiany norm dotychczas obowiązujących w danej branży;

4. inicjatywa w przedmiocie powoływania branżowych podkomisji roboczych dla opracowania norm pracy;

5. kontrola i analiza wykonania norm pracy w zakresie całej branży;

6. rozstrzyganie w trybie uchwały KERM z dnia 31 marca 1949 r. sporów, wynikłych na tle stosowania norm pracy;

7. kontrola działalności i instruowanie Zakładowych Komisji Norm Pracy, działających na podstawie uchwały KERM z dnia 31 marca 1949 r.

§ 16. Dla opracowania zasad technicznego normowania pracy oraz prowadzenia i wykonywania prac, związanych z zagadnieniami technicznego normowania pracy w zakresie całego działu gospodarki narodowej:

a) tworzy się komórki normowania pracy w każdym z ministerstw gospodarczych,

b) powołuje się Główne Komisje Norm Pracy przy każdym z ministerstw gospodarczych.

§ 17. Komórki normowania pracy, o których mowa w § 16 lit. a), podlegają bezpośrednio dyrektorowi departamentu, w którego zakresie działania leży załatwianie spraw pracy i płac w nadzorowanych przedsiębiorstwach.

§ 18. Do pracy w komórkach normowania, utworzonych w ministerstwach, powinni być powoływani wyłącznie pracownicy, odpowiadający warunkom przewidzianym w § 12.

§ 19. Do zakresu działania komórek normowania pracy w ministerstwach gospodarczych, należy w szczególności:

1. kierowanie ogólną polityką normowania pracy w przedsiębiorstwach, nadzorowanych przez ministerstwo;

2. opracowywanie szczegółowych instrukcji z dziedziny normowania pracy;

3. wprowadzenie norm pracy dla zawodów wspólnych w podległych przedsiębiorstwach;

4. opracowywanie jednolitych druków dla normowania pracy;

5. ustalanie ilości i zasięgu działania Ośrodków Technicznego Normowania Pracy;

6. opracowywanie i analiza materiałów, nadesłanych przez komórki podległe oraz sporządzanie sprawozdań;

7. kontrola działalności podległych komórek normowania pracy;

8. kierowanie ogólną polityką szkolenia personelu, normowania pracy po uzgodnieniu programu szkolenia z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego

9. dostarczanie i udostępnianie Głównej Komisji Norm Pracy materiałów sprawozdawczych i informujących co do stosowanych norm pracy i możliwości objęcia dalszych zawodów (robót) normami pracy w poszczególnych branżach;

10. udział w pracach Głównej Komisji Norm Pracy.

§ 20. Główne Komisje Norm Pracy składają się z:

a) Przewodniczącego — powoływanego przez właściwego ministra,

b) Zastępcy Przewodniczącego i jednego członka Komisji — delegowanych przez CRZZ,

c) pięciu do siedmiu członków Komisji — powoływanych przez właściwego ministra spośród wybitnych fachowców z dziedziny normowania pracy.

§ 21. Do zakresu działania Głównych Komisji Norm Pracy należy:

1. opracowywanie zasad normowania i organizacji pracy w podległych danemu ministerstwu gałęziach gospodarki;

2. opracowywanie programów szkolenia metodologicznego oraz programów działalności wydawniczej w zakresie branżowego normowania pracy;

3. opracowywanie norm pracy wspólnych dla kilku branż z możliwością powoływania w tym celu podkomisji roboczych;

4. opiniowanie:

a) norm pracy i zmian w normach pracy — przedkładanych przez Branżowe Komisje Norm Pracy i własne podkomisje robocze, o ile tym normom (zmianom) ma być nadana moc powszechnie obowiązująca w danym ministerstwie,

b) projektów zaszeregowania robót i norm obsady maszyn i urządzeń — o ile zaszeregowaniom tym i normom obsady ma być nadana moc powszechnie obowiązująca w danym ministerstwie,

c) szczegółowych instrukcji z dziedziny normowania pracy, opracowanych przez ministerialną komórkę normowania pracy;

5. przedstawienie ministrowi wniosków w przedmiocie nadania mocy obowiązującej normom, lub zaszeregowaniom robót, oraz normom obsługi maszyn i urządzeń;

6. koordynowanie pracy Branżowych Komisji Norm Pracy i współpraca z innymi Głównymi Komisjami Norm Pracy.

§ 22. Przewodniczących, zastępców przewodniczących oraz członków Branżowych i Głównych Komisji Norm pracy powołuje się (deleguje) na okres jednego roku, mogą być jednak odwołani przed tym terminem przez organ, który ich powołał (delegował).

§ 23. Branżowe i Główne Komisje Norm Pracy wybierają spośród swych członków stałego sekretarza.

§ 24. 1. Stanowisko swe w sprawach należących do zakresu ich działania Branżowe i Główne Komisje Pracy wyrażają w formie uchwał.

2. Do ważności uchwały niezbędna jest obecność przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego oraz przynajmniej połowy członków danej Komisji.

3. Uchwały zapadają jednomyślnie.

4. W przypadku braku jednomyślności, przewodniczący Komisji przedstawia projekt uchwały, aprobowany przez większość Komisji i zdanie odrębne do decyzji organowi powołującemu Przewodniczącego Komisji.

§ 25. Właściwi Ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wydadzą zarządzenia w przedmiocie odpowiedniego zastosowania zasad niniejszego zarządzenia do nadzorowanych przez nich przedsiębiorstw usługowych i handlowych.

§ 26. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 22 maja 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

141.

PISMO OKÓLNE

PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOORDYNACJI PLANÓW GOSPODARCZYCH

z dnia 17 maja 1950 r.

(Znak KO 3 D8 183/50)

w sprawie uzupełnienia pisma okólnego z dnia 20.IV.1950 r. znak ZA1A-5a-12, dot. ujednolicenia wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców, redaktorów, korektorów i rysowników przy opracowywaniu materiałów przeznaczonych do publikowania w czasopismach gospodarczych i technicznych.

W uzupełnieniu Pisma Okólnego Nr 7 z dnia 20 kwietnia 1950 r. znak: ZA1A-5a-12, wydanego przez Dyrektora Generalnego V Zespołu w PKPG, dotyczącego ujednolicenia wynagrodzeń za prace autorów, tłumaczy, opiniodawców, redaktorów, korektorów i rysowników, ustala się następujące zasady organizacji redakcji czasopism gospodarczych:

1) Redagowanie czasopism gospodarczych odbywa się przez:

Komisję Programową,

Komitet Redakcyjny.

Komisja Programowa

Komisja Programowa składa się z przedstawicieli resortów, instytucji państwowych i społecznych zainteresowanych w wydawaniu czasopisma. W skład Komisji Programowej wchodzi ex officio Redaktor Naczelny czasopisma.

Komisja Programowa wykonuje następujące czynności:

w zakresie programowym:

a) ustala i zatwierdza ogólny kierunek programowy czasopisma, zgodnie z potrzebami życia gospodarczego,

b) kwalifikuje i zatwierdza do druku bieżący materiał redakcyjny,

c) ustala plan następujących numerów czasopisma,

d) przeprowadza krytykę i ocenę numerów czasopisma;

w zakresie bieżącej działalności Komitetu Redakcyjnego:

a) kontroluje działalność Redaktora Naczelnego i Komitetu Redakcyjnego,

b) udziela Redaktorowi Naczelnemu i Komitetowi wskazówek i wytycznych odnośnie sposobów redagowania czasopisma.

2) Skład Komisji Programowej ustalają zainteresowane resorty lub instytucje.

3) Na czele Komisji Programowej stoi przewodniczący, wybrany spośród członków Komisji. Dla ważności uchwał Komisji Programowej konieczna jest obecność co najmniej połowy jego członków. Uchwały zapadają zwyczajną większością głosów.

4) W wypadku sporów co do składu Komisji Programowej lub osoby przewodniczącego rozstrzyga Komisja Wydawnictw Gospodarczych PKPG.

5) Komisja Programowa składa się w zasadzie:

z 7 osób dla czasopisma kat. I,

z 5 „ „ „ „ II i III.

Ilość członków Komisji Programowej może być w uzasadnionych przypadkach zmieniona za zgodą Komisji Wydawnictw Gospodarczych PKPG.

6) Dla grupy czasopism pokrewnych powinna być wyznaczona wspólna Komisja Programowa. Ilość członków Komisji Programowej wspólnej dla grupy czasopism ustala Komisja Wydawnictw Gospodarczych PKPG.

7) Na żądanie przewodniczącego Komisji może wziąć udział w posiedzeniach Komisji cały komitet redakcyjny, lub jego poszczególni członkowie, jednakże bez prawa udziału w głosowaniu.

8) Udział w posiedzeniach Komisji Programowej jest płatny w wysokości 1.000 zł dla członka Komisji za posiedzenie. Przewodniczący Komisji otrzymuje wynagrodzenie o 50% wyższe.

9) Posiedzenie Komisji Programowej zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby, jednak nie rzadziej niż raz w miesiącu. Komisja Programowa czasopism o częstotliwości mniejszej niż miesięczna, powinna zbierać się nie rzadziej niż raz na kwartał.

Struktura, skład i zakres kompetencji **Komitetu Redakcyjnego** określone zostały w powołanym na wstępie Piśmie Okólnym Nr 7 z dnia 20 kwietnia 1950 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU KOORDYNACJI PL. GOSP.

Dr Bronisław Minc

142.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 20 maja 1950 r.

(Znak INIC-02-./50)

w sprawie prenumeraty miesięcznika „Inwestycje".

W związku z pismem okólnym Departamentu Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 5 z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie udostępnienia technicznych i fachowych czasopism pracownikom zakładów pracy i instytucji — Departament Inwestycji zwraca uwagę Inwestorom wszystkich szczebli na konieczność prenumerowania miesięcznika „Inwestycje", który jest wydawany przez III Zespół Departamentów Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Miesięcznik ten poświęcony jest naświetlaniu problematyki inwestycyjno-budowlanej i stanowi wartościowy materiał szkoleniowy i informacyjny dla służb inwestycyjnych. Przyjmuje się orientacyjnie, że jeden egzemplarz czasopisma powinien przypadać średnio na 10-ciu pracowników służb inwestycyjnych (w czym należy również uwzględnić pracowników komórek wykonawczych S/G).

Koszty prenumeraty — zgodnie z powołanym na wstępie pismem okólnym Departamentu Techniki — należy pokrywać z budżetów lub z planów finansowo-gospodarczych, z sum przeznaczonych na opłatę abonamentów za czasopisma techniczne i fachowe.

Prenumeratę przyjmuje PPK „Ruch" we wszystkich jego delegaturach i placówkach.

Jednocześnie wzywa się inwestorów wszystkich szczebli i komórki wykonawcze S G do zorganizowania jak najszerszej współpracy z Komitetem Redakcyjnym Inwestycji na zasadach przewidzianych w powołanym na wstępie piśmie okólnym Departamentu Techniki PKPG.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

143.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 20 maja 1950 r.

(Znak INON-101-50)

(Wyciąg)

w sprawie przeprowadzania kontroli nad dotrzymywaniem terminów wyznaczonych dla przygotowania PI 1951.

Instrukcja o sporządzaniu Planów Inwestycyjnych na rok 1951 przewidziała szczegółowy tryb opracowywania planów, przy czym wyznaczono ścisłe terminy dla wykonywania poszczególnych czynności. Terminy te są w ten sposób ustalone, że zapewniają przygotowanie planów inwestycyjnych dostatecznie wcześnie, aby można było zaplanować poprawnie wykonawstwo budowlane, zaopatrzenie materia-

łowe, zaopatrzenie w maszyny i urządzenia techniczne itp. Niedotrzymanie ustalonych terminów na jakimkolwiek szczeblu planowania spowodować musi opóźnienia, często niemożliwe do wyrównania.

W celu zapewnienia kontroli nad bezwzględnym dotrzymaniem harmonogramu sporządzania planów Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego prosi wszystkich inwestorów centralnych o zwrócenie szczególnej uwagi na terminowe i dokładne wypełnianie przez podległych inwestorów obowiązków, wynikających z Instrukcji Nr 21 w zakresie trybu planowania. Winnych jakichkolwiek zaniedbań należy pociągać do odpowiedzialności służbowej.

Jednocześnie Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zapowiada wprowadzenie stałej kontroli ze swej strony. Kontrola ta będzie wykonywana przez Biura Regionalne PKPG i przez specjalnych delegatów Departamentu Inwestycji PKPG. Stwierdzone zaniedbania będą surowo karane.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

144.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT KOSZTÓW I POLITYKI CEN

z dnia 30 maja 1950 r.

(Znak CE-1-C-04-2)

w sprawie uzupełnienia pisma okólnego Nr 1 z dnia 23.12. 1949 r. znak CE1C-04-1, dot. A. ustalania podziału na nabywcę i odbiorcę obowiązujących kolejowych opłat i kosztów przy sprzedaży dokonywanej przez przedsiębiorstwa państwowe, państwowo-spółdzielcze franco stacja odbiorcza, B. odpowiedzialności za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego przy dostawach franco stacja odbiorcza.

Pismem okólnym Nr 1 z dnia 23.XII.1949 r. znak: CE-1-C-04-1, Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń PKPG ustalił podział opłat i kosztów kolejowych między dostawcą (nadawcą) i odbiorcą przy dostawach franco stacja odbiorcza.

Wobec niejednokrotnych zapytań zaistniała potrzeba dodatkowego ustalenia, które spośród opłat i kosztów kolejowych, przypadających na nadawcę, ponosić winno przedsiębiorstwo przemysłowe, zbywające swe wyroby franco wagon st. załadowania, a które centrala handlowa. W związku z tym Departament Kosztów i Polityki Cen ustala:

1. Przedsiębiorstwa przemysłowe zbywające swe wyroby franco wagon st. załadowania winny ponosić opłaty i koszty kolejowe wyszczególnione w części A-I w pkt. 2, 6, 7, 8, 9, 12 wspomnianego na wstępie pisma okólnego.

2. Pozostałe opłaty i koszty kolejowe wyszczególnione w części A-I tj. pkt. 1, 3, 4, 5, 10, 11, 13, 14, 15, 16, w. w. pisma okólnego ponosi centrala handlowa.

Ścisłe przestrzeganie powyższego obowiązuje od dnia 1 czerwca 1950 roku.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zbigniew Augustowski**

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, Foksal 15, tel 7-39-45.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł, półroczna 1.080 zł, roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch", Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-14000 **Cena numeru 60 zł.**

Druk „Prasa Demokratyczna", W-wa, Zamówienie 527 z dn. 9.VI.1950 r. Nakład 13.000 egz. Ukończono w czerwcu 1950 r.
B-112142